

İkiz Olmayan İkizler

MİYASE SERTBARUT

Resimleyen: Zeynep Dağgüden

MİYASE SERTBARUT

İKİZ OLMAYAN İKİZLER

İKİZ OLMAYAN İKİZLER

© 2025, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
RESİMLEYEN: Zeynep Dağgüden
EDİTÖR: Barış İnce
SON OKUMA: Defne Beköz Beygiret
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Ekim 2025 (2000 adet)
(Bu roman, İkizler İz Peşinde adlı kitaptaki
öykülerin düzenlenmesiyle yeniden kaleme alınmıştır.)

ISBN: 978-625-380-030-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

MİYASE SERTBARUT

İKİZ OLMAYAN İKİZLER

Miyase Sertbarut

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

İlk okuma: Emre ile Cemre (10 kitap)

Masal: Akvaryumdaki Denizkızı
Bir Dilek Tut

Öykü: Kırmızı Kartal, Üç Kardeşin Kitabı
Tuna'nın Büyülü Gemisi
Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk
İkiz Olmayan İkizler

Roman: Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber
Yalancı Portakal, Yılankale
Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar
Yuan Huan'ın Kulübesi
Yuan Huan-2 Kütüphanedeki Kamera
Kimsin Sen?, Sislin Sakladıkları-1
Sislin Sakladıkları-2 Ortak Ruh
Kapiland'ın Kobayları, Kapiland'ın Karanlık Yüzü
Kapiland'ın Kıyameti, Kapiland'ın Külleri
Çöp Plaza-1, Çöp Plaza-2 Hayaller Hawaii

1963 yılında Ceyhan'da doğdu. Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu. Öğretmenlik yaptı ama karnının ağrısı devam etti. Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor. Yazarın *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahneleniyor. *Yuan Huan'ın Kulübesi* adlı kitabı 2024 yılında İtalya'da Rodari ödülü olarak yılın çocuk romanı seçildi. Diğer kitaplarından bazıları: *Ünsüz Youtuberin Günlüğü*, *Tuhaf Bir Otel*, *Timur'un İkinci Fili...*

Ara Âlem-1 Tarlakoz'un Tuzağı
Ara Âlem-2 Yasak Oyun
Ara Âlem-3 Yeniden Doğuş
Buz Bebekler, Bir Gün Herkes...
Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek
Yapay Zekânın İsyanı
İki Robot Fabrika Hatası
Küçük Kara Robot
Kurbağalara Fısıldayan Çocuk

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Roman: Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25

İÇİNDEKİLER

Yıllar Sonra	7
Dilim Dilim Güzel Dilim	23
İkizler İz Peşinde	37
Emel Öğretmen'e Ne Olmuş?	49
Balkondaki Muhabbet Kuşu	58
Çiğdem Der Ki...	67
Horoz Dövtüü	79

*Bu kitap 2025 yılında,
yazarı tarafından yeniden düzenlenmiştir.*

YILLAR SONRA

Şeker fabrikası sahibi Nevzat Bey, yaptırdığı okula kendi adını değil fabrikasının adını vermişti: Küp Şeker Ortaokulu. Fabrikanın logosu okulun tabelasında da vardı. İki tane altta, bir tane de onların üzerinde beyaz küp şekerler. Sokaktan geçenler tabelaya baktıklarında sanki o şekerler ağızlarındaymış gibi şapırdarlardı. Öyle tatlı bir okuldu işte.

Okulun açıldığı ilk günler Nevzat Bey, öğrencilerin ağız tatlansın diye paket paket şeker de yollamıştı. Fakat çocuklar şekerleri birbirlerine fırlatıklarından ve bu yüzden okulu karıncalar bastığından şeker dağıtma işinden kısa sürede vazgeçildi.

Bu okulda 6-B sınıfında birbirlerine kardeşçe bağlanmış iki arkadaş vardı. Sinem ve Fulya. Başkaları da vardı ama onları zamanı gelince tanırırsınız, şimdilik otursunlar yerlerinde.

Sinem ve Fulya'yı ilk kez görenler hemen “Siz ikiz misiniz?” diye sorardı.

İki çocuk kıkır kıkır güler, “Hayır arkadaşız.” derlerdi. Bu soruyu duymak hoşlarına giderdi. İkiz gibi görünmek için çok çaba harcarlardı. Zaten yüzleri biraz benziyordu. Yalnızca Fulya, arkadaşından iki santim uzundu. Sinem, boyları aynı olsun diye ayakkabısının içine bir şeyler tıkaştırır, kendini iki santim uzatırdı.

Sinem'in çenesinde küçük bir ben vardı. Fulya siyah tükenmez kalemle kendi çenesine aynı yere, aynı boyda bir ben yapardı. Sabahları yüzünü yıkadıktan sonra ilk işi o lekenin silinip silinmediğini kontrol etmekte. Silinmişse tükenmez kalemle hemen bu sorunu çözerdi.

Saçlarını da aynı biçimde kulaklarının hemen altından, küt kestirmişlerdi. Kafalarında mutlaka aynı tokalardan olmalıydı. Birinde yoksa diğeri de tokasını çıkarıp çantasına atardı.

Okula gelmeden önce haberleşir, aynı renkte hırka, aynı renkte çorap giyerlerdi. Bileklerindeki kırmızı ipi de aynı kırtasiyeden almışlardı. Bu kırmızı örgü ipin ikisine de şans getireceğini konuşmuşlardı. Birlikte çok zaman geçirdikleri için sesleri bile birbirine benzemeye başlamıştı.

İkiz taklidi yapan bu iki yakın arkadaş cuma günü son zil çaldığında sınıftan en son çıkanlardandı. Bilerek ağırdan alıyorlardı. Çünkü hafta sonu görüşemeyecekleri için birbirlerini özleyeceklerdi. Peki, neden hafta sonu görüşmesinler? Evleri birbirine uzak mıydı? Hayır, yalnızca bir sokak vardı aralarında. Görüşemeyecek olmalarının nedeni anneleriydi. İki anne birbiriyle konuşmazdı. Kızları da bu yüzden diğerrinin evine yollamazlardı.

Çocuklar annelerinin bu davranışının nedenini bir türlü çözememişti. Fulya'nın annesi "Hoşlanmıyorum o kadından." derdi. Sinem'inki ise "Bana selam vermeyene ben dönüp bakmam bile." der, sonra da tek kelime etmezdi. Durum böyle olunca çocuklar bir süre sonra soru sormaktan vazgeçti. Açıklayıcı bir yanıt alamayacaklarını onlar da anlamıştı. Ama annelerinin tersine sıkı fıkı olmaya, ikizliği devam ettirmeye kararlıydılar.

İşte o cuma günü koridorda yürürlerken yine kol kolaydılar.

“Ne yapacağız şu günlük işini?” diye homurdandı Fulya.

“Yaparız ne olacak, kolay o.”

“Nasıl kolay? Ne yazacağız içine? Benim aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

“Tamam işte, onu yazarsın.”

Fulya güldü. “Sevgili günlük bugün cumartesi, aklıma bir şey gelmiyor! Sevgili günlük bugün pazar, aklıma yine bir şey gelmiyor! Sevgili günlük bugün pazartesi, hâlâ aklıma bir şey gelmedi.”

Sinem de gülerek bu oyunu devam ettirdi:

“Sevgili günlük, belki benim aklım yoktur!”

“Fena değil ha! Sence Türkçeci kaç verir böyle yazarsam?”

“Sıfır!”

İki arkadaşın kahkahaları duvarlardaki Evliya Çelebi’nin sarığına, Fatih Sultan Mehmet’in atına, Alparslan’ın zırhına çarptı. Bu tarihî karakterler kıpırdayabilselerdi, “Şamata yapmayın edepsizler, okuldasınız!” derlerdi. Neyse ki öyle bir şey olmadı, iki arkadaş itişerek gülişerek okuldan çıktı.

Sinem kendi evinin sokağına dönmeden önce arkadaşıyla kucaklaştı. Sanki pazartesi günü görüşmeyeceklermiş gibi sıkı sıkı sarıldılar. Birbirlerinin arkasından baktılar, dönüp dönüp el salladılar.

Sinem eve girdiğinde günlüğe ne yazması gerektiğini düşünüyordu. Aslında bu okul ödevi olduğuna göre gerçek bir günlük gibi yazamazdı, sahte olmak zorundaydı. Gülay Hanım, kızının yüzündeki kaygıyı fark etti.

“Sende cuma neşesi göremiyorum tatlım.”

“Öğretmen günlük tutmamızı istedi. Bu iki gün, yani cumartesi, pazar günlüğü.”

“Ne güzel işte, günlük tutmak zevklidir.”

“Nerden biliyorsun? Sanki günlüğün varmış gibi.”

“Canım senin yaşlarındayken benim de bir defterim vardı.”

“Gerçekten mi? Hadi göster!”

“Ay şimdi işim var, kim bilir nerede...” diye baştan savma bir yanıt verdi annesi.

“Merak ettim anne ya, hadi bulalım, belki ilham alırım.”

“İlham vereceğini sanmam, şimdikiler gibi değildi bizimkiler.”

“Olsun, merak ediyorum.”

Sinem’in ısrarı, sonunda annesini pes ettirdi.

“Galiba mavi bavulun içindeydi.”

Bulaşıkları yıkamayı bırakıp ellerini kuruladı. Yatak odasına geçerken Sinem’in ayakkabısını fark etti. İç kısmındaki mukavva parçalarına bakakaldı.

“Kızım, ne diye tıktırıyorsun bunları ayakkabının içine? Boyun kısa değil ki, normalsin.”

“Ayağım öyle rahat ediyor. Hadi ama anne, şu günlüğü bulalım.”

Gülay Hanım yatak odasına yürüdü. Tabureye çıkıp dolabın üstündeki eski mavi bavulu zorlukla çekerek aldı, yatağın üzerine koydu. Sinem hemen bavulun fermuarını açtı. İçinde neler yoktu ki, Sinem’in pembe patikleri, fotoğraf albümleri, eski okul karneleri...

“En altta olmalı.” dedi annesi ve elini eşyaların altına sokup eski bir defter çıkardı.

“Al bakalım. Onca işimin arasında...”

Sinem kaparcasına aldı defteri. Üzerinde “Hatıra Defteri” yazıyordu. Sayfaları şöyle bir karıştırdı, hiç de hayal ettiği gibi değildi. Bazı sayfalarda vesikalık fotoğraflar vardı. Ayrıca sayfalardaki el yazıları birbirine hiç benzemiyordu.

“Bu nasıl günlük? Sen yazmamışsın ki bunu!”

İkiz Olmayan İkizler

MİYASE SERTBARUT

Birbirlerine kardeş gibi bağlanmış iki arkadaş,
Sinem ve Fulya... Dış görünüşleri kadar
huyları da benzer, sanki ikiz gibiler. Bu iki
kafadar, bir gün yabancı dildeki tabelaları
araştırarak Türkçemizi korurken başka bir gün,
buldukları bir günlükle küskünleri barıştırıyor;
bir başka gün ise apartmandaki gizemli
komşularının izini sürüyor.
Âdeta maceradan maceraya koşuyorlar.

Çocuk edebiyatının usta ismi
Miyase Sertbarut'tan, farklı temaları
heyecanlı bir serüven içinde işlemeyi başaran,
eğlenceli bir roman.

